

МАТЕРИАЛЫ

**I МЕЖДУНАРОДНОЙ
НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКОЙ КОНФЕРЕНЦИИ**

“СТАНОВЛЕНИЕ СОВРЕМЕННОЙ НАУКИ – ’2006”

16-30 октября 2006 года

**Том 5
Право**

Днепропетровск
Наука и образование
2006

Материалы I Международной научно-практической конференции “Становление современной науки – ‘2006”. Том 5. – Право. – Днепропетровск: Наука и образование, 2006. - 74 с.

ISBN 966-7191-99-0

В сборнике содержатся материалы I Международной научно-практической конференции “Становление современной науки – ‘2006” по секции “право”.

Для студентов, аспирантов и преподавателей вузов.

ISBN 966-7191-99-0

© Коллектив авторов, 2006
© Наука и образование, 2006

ПРАВО

ИСТОРИЯ ГОСУДАРСТВА И ПРАВА

Чебуранова С.Е.

Гродненский государственный университет имени Янки Купалы, Республика Беларусь

ФОРМИРОВАНИЕ ДЕЛЕГИРОВАННОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА (ИСПАНСКИЙ ОПЫТ)

Проведение реформ в правовой и государственной системе требует интенсивного законодательства. В этих условиях закономерным является обращение к положительному зарубежному опыту. Заслуживает внимания закрепление делегированного законодательства в испанской конституционной теории.

Испанские конституционные традиции характеризовались принятием многочисленных конституционных актов со времени первой испанской революции 1808 года. Конституция 1978 года является одиннадцатой и она не могла не учесть предыдущий опыт конституционного строительства. Вместе с тем характерной чертой ряда зарубежных конституций периода 70-ых годов является заимствование правовых институтов других государств. Эти две тенденции отражают особенности конституционной практики второй половины XX века. Конституция с начала стала разрабатываться парламентским путем. А это в свою очередь способствовало упрочению законодательной власти. Согласно ст.66 Конституции Генеральные Кортесы осуществляют государственную законодательную власть¹ и принимают органические и обычные законы. Органическими являются законы, относящиеся к развитию основных прав и свобод, закрепляющие статуты автономных сообществ, относящиеся ко всеобщему избирательному праву, и иные законы, предусмотренные в Конституции (ст.81 Конституции).

Конституция Испании характеризуется в плане закрепления делегированного законодательства как акт, предусматривающий два случая делегации законодательных полномочий. В соответствии с Конституцией парламент может передавать правительству полномочия принимать акты, имеющие силу закона, по вопросам, не включенным в статью 81. Таким образом, исключительной компетенцией парламента является принятие органических законов. В случае делегации законодательных полномочий парламент издает специальный уполномочивающий закон либо простой закон. В соответствии с этими законами в первом случае предоставляется право выработки детализированного акта, во втором - о переработке нескольких законодательных текстов в один. Акты, издаваемые правительством на основе законодательной делегации, называются законодательными декретами.

ЕКОЛОГИЧЕСКОЕ, ЗЕМЕЛЬНОЕ И АГРАРНОЕ ПРАВО

Грицан О.А.

Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника, Україна
**ДО ПИТАННЯ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ВИКОРИСТАННЯМ ТА
ОХОРОНОЮ НАДР**

Будівництво демократичної правової держави та формування громадянського суспільства в Україні вимагає принципово нових підходів до участі громадськості в процесі контролю за станом навколишнього природного середовища. Розуміння громадянами своєї значущості у вирішенні екологічних проблем сприяє, з одного боку, зростанню рівня суспільної екологічної свідомості, з іншого – має позитивний вплив на стан довкілля. Відповідно до ст. 10 Закону України “Про охорону навколишнього природного середовища”, громадський екологічний контроль визнаний однією з гарантій реалізації права на безпечне навколишнє середовище [1]. Важливою особливістю громадського екологічного контролю є те, що його об’єктом виступає не лише відповідність поведінки окремих громадян та суб’єктів господарювання приписам екологічного законодавства, а й дотримання цих приписів органами державної влади та місцевого самоврядування в процесі їх діяльності.

Одним з різновидів громадського екологічного контролю виступає контроль у сфері раціонального використання та охорони надр.

Законодавчою основою для здійснення громадського контролю за раціональним використанням та охороною надр виступає Закон України “Про охорону навколишнього природного середовища”. Проте більш детальної регламентації здійснення такого контролю не дає жодний нормативно-правовий акт. У чинному Кодексі України про надра законодавець, виокремлюючи лише державний контроль і нагляд за веденням робіт по геологічному вивченні надр, їх використанням та охороною [2], про громадський контроль в даній сфері не вказує взагалі. В той же час, чинне законодавство передбачає здійснення громадського контролю за охороною та використанням всіх інших природних об’єктів : земель (ст. 190 Земельного кодексу України) [3], лісів (ст. 27 Лісового кодексу України) [4], вод (п.5 ч.1 ст. 11, ст. 20 Водного кодексу України) [5], тваринного світу (ст. 58 Закону України “Про тваринний світ”) [6], рослинного світу (ст. 37 Закону України “Про рослинний світ”) [7], атмосферного повітря (ст. 30 Закону України “Про охорону атмосферного повітря”) [8]. Норми про громадський контроль за використанням та охороною надр також відсутні в проекті підготованого нового Кодексу про надра України, який, однак, був відхилений Верховною Радою України.

Не вирішує даної прогалини і чинне Положення про громадських інспекторів з охорони довкілля від 27 лютого 2002р., де нема жодної вказівки на громадський контроль за використанням та охороною надр. Принагідно слід зазначити, що

Положення про громадський контроль у галузі охорони навколишнього природного середовища, затверджене наказом Міністерства охорони навколишнього природного середовища від 4 серпня 1994 р., виокремлювало надра серед об’єктів громадського екологічного контролю. Однак цей нормативно-правовий акт був скасований з прийняттям нового положення про громадських інспекторів з охорони навколишнього природного середовища від 5 липня 1999 р., де норма про надра як об’єкт громадського контролю вже була відсутня.

Варто зазначити, що в юридичній літературі висловлюються думки щодо недоцільності існування інституту громадських інспекторів з охорони довкілля, оскільки це призводить лиш до дублювання функцій державної інспектури, а також функцій державних наглядових органів, при чому на менш високому професійному рівні [9, с.65]. Однак слід погодитися з твердженням В. Зуєва про те, що в цьому випадку присутнє однобічне розуміння проблеми [10, с.84]. Здійснення громадського контролю за використанням та охороною надр є надзвичайно важливою вимогою сьогодення. В умовах, коли здійснення державного контролю може відбуватися неналежним чином, окремі громадяни та різноманітні громадські природоохоронні організації виступають найбільш екологічно свідомими сегментами суспільства. Адже в основі громадського екологічного контролю лежить, в першу чергу, усвідомлення власної відповідальності за життя в безпечному та здоровому навколишньому середовищі.

Таким чином, існує необхідність в законодавчому закріпленні положення про громадський контроль в галузі охорони та використання надр. Слід передбачити, що громадський інспектор може здійснювати перевірки щодо:

- наявності в передбачених законом випадках спеціального дозволу (ліцензії) на користування надрами, відповідності діяльності суб’єкта надрокористування ліцензійним умовам, строк дії дозволу, наявності передбачених дозволом додатків;
- дотримання особливих умов користування надрами, встановлених угодою про умови користування ділянкою надр;
- наявності Акту про надання гірничого відводу, копії топографічного плану з відповідним написом та довідки про реєстрацію гірничого відводу у випадках, передбачених законодавством;
- наявності документів, що посвідчують право власності або право користування землею у осіб, що здійснюють видобування корисних копалин місцевого значення, торфу, прісних підземних вод та користування надрами для господарських і побутових потреб (без спеціального дозволу (ліцензії) та гірничого відводу), дотримання вимог охорони довкілля при здійсненні такого надрокористування; наявність погодження з місцевою радою народних депутатів та органами Міністерства навколишнього природного середовища щодо здійснення такого надрокористування із застосуванням спеціальних технічних засобів, які можуть призвести до небажаних змін навколишнього природного середовища;
- дотримання вимог законодавства щодо забезпечення безпеки людей, майна та навколишнього природного середовища при користуванні надрами;

- дотримання надкористувачем обов'язків щодо рекультивациі земель, порушених в процесі користування надрами тощо.

Юридичне визнання та врегулювання громадського контролю в галузі використання та охорони надр надасть змогу громадянам законними способами впливати на покращення сучасного стану надкористування.

Література:

1. Закон України від 25 червня 1991 року "Про охорону навколишнього природного середовища" // Відомості Верховної Ради. – 1991. – № 41. – Ст. 546.
2. Кодекс України про надра від 27 липня 1994 року // Відомості Верховної Ради (ВВР). - 1994. - № 36. - Ст. 340.
3. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 року // Відомості Верховної Ради. – 2001. - № 3 - 4. – Ст. 27.
4. Лісовий кодекс України від 21 січня 1994 року // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 17. – Ст.19.
5. Водний кодекс України від 6 червня 1995 року // Відомості Верховної Ради. – 1995. - № 24. – Ст. 189.
6. Закон України від 16 жовтня 1992 року "Про охорону атмосферного повітря" // Відомості Верховної Ради України. – 1992. - № 50. – Ст. 678.
7. Закон України від 9 квітня 1999 року "Про рослинний світ" // Відомості Верховної Ради. – 1999. - № 22-23. – Ст. 198.
8. Закон України від 13 грудня 2001 року "Про тваринний світ" // Офіційний вісник України. – 2002. - № 2. – Ст.47
9. Ларионов Г.А. Общественный экологический контроль // Государство и право. - 1996. - № 2. - С. 65-74.
10. Зуев В. Правове регулювання реалізації екологічного управління в Україні та шляхи його вдосконалення // Управління у сфері охорони довкілля та природокористування в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення. – К., Вєго "МАМА-86", 2003. – 160 с.

КОНСТИТУЦИОННОЕ ПРАВО

Сагындык Б.О.

Карагандинский государственный университет, Казахстан
**КОНСТИТУЦИОННОЕ И ТЕКУЩЕЕ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВО
РЕСПУБЛИКИ КАЗАХСТАН ОБ ИНСТИТУТЕ ДИПЛОМАТИЧЕСКОГО
ИММУНИТЕТА И ПРИВИЛЕГИЙ**

В дипломатической литературе и в современной практике государств под дипломатическим иммунитетом и привилегиями подразумевают совокупность, определенный комплекс особых льгот, прав и преимуществ, предоставляемых иностранным дипломатическим представительствам, их персоналу и другим лицам, пользующимся по международному праву защитой на территории государства пребывания, где эти права и преимущества, дополняют друг друга, неразрывно связаны между собой и предоставляются одновременно /1, 2/.

Однако с точки зрения теории между понятиями "дипломатический иммунитет" и "дипломатические привилегии" существуют определенные различия.

Дипломатический иммунитет - это особое право на освобождение дипломатов от местной юрисдикции, неприменимости к ним мер принуждения, предусмотренных внутренним правом страны пребывания за нарушение ее законов и правил.

Дипломатические привилегии - это дополнительные льготы и преимущества, направленные на облегчение работы дипломатических представительств и их персонала.

Иммуниеты и привилегии предоставляются РК дипломатическим представительствам зарубежных государств как во исполнение международных обязательств, в связи с присоединением РК к Венской Конвенции о дипломатических сношениях 1961 года, Венской Конвенции о консульских сношениях 1963 года и другим, а также в целях поддержания стабильных дипломатических отношений с зарубежными странами, в основе которых лежат принципы уважения суверенитета других государств, сотрудничества, равенства, невмешательства во внутренние дела друг друга, принцип взаимности.

Нормы национального законодательства об иммунитетах и привилегиях формируются под непосредственным влиянием норм международного права. И институт дипломатического иммунитета и привилегий в большей степени, чем другие институты, является отражением взаимодействия международного и внутригосударственного права. И поэтому правовое регулирование вопросов дипломатического иммунитета и привилегий в национальном законодательстве можно всесторонне рассмотреть только через призму международно-правовых норм.

При предоставлении привилегий и иммунитетов дипломатическим представительствам зарубежных государств, законодательство РК исходит из

Проскуряков П.Д. Заборона дискримінації та диференціація правового регулювання в сфері службово-трудових відносин: їхній зміст, співвідношення	34
--	----

УГОЛОВНОЕ ПРАВО И КРИМИНОЛОГИЯ

Редькина Е.А. Дискуссия о необходимости введения института условного осуждения несовершеннолетних в досоветской России	38
--	----

ЭКОЛОГИЧЕСКОЕ, ЗЕМЕЛЬНОЕ И АГРАРНОЕ ПРАВО

Грицан О.А. До питання громадського контролю за використанням та охороною надр	48
--	----

КОНСТИТУЦИОННОЕ ПРАВО

Сагындык Б.О. Конституционное и текущее законодательство Республики Казахстан об институте дипломатического иммунитета и привилегий	51
Сергазинов Б. Пределы официального толкования норм Конституции	54
Тасым Ж.К. Теоретические основы деятельности вспомогательных государственных органов	59
Лаврінченко О.В. Щодо визнання керівних роз'яснень Пленуму Верховного Суду України джерелами трудового права	62

ГРАЖДАНСКОЕ ПРАВО

Ковалева Н.В. Правовое регулирование субъектного состава договора пожизненной ренты	65
Лаврінченко О.В. Сучасний механізм подолання прогалин у праві: дослідження понятійного апарату	67

ХОЗЯЙСТВЕННОЕ ПРАВО

Мазур О.А. К проблеме разграничения понятий «специальное разрешение» (лицензия) и «разрешение»	69
--	----

УВАЖАЕМЫЕ УЧЕНЫЕ!

Издательство "Наука и образование (Украина) совместно с ООО "Руснаучкнига" (Россия), Publishing House "Education and Science" s.r.o. (Чехия, Прага), ООО "Научный вестник" (Гомель, Беларусь) и ТОО "Уралнаучкнига" (Уральск, Казахстан) приглашает Вас принять участие в научно-практических конференциях, которые мы проводим ежемесячно.

По отдельным секциям проводится видеоконференция Днепрпетровск (Украина) - Белгород (Россия). Ученые смогут пообщаться в режиме реального времени с помощью Интернет-видеосвязи со своими зарубежными коллегами.

Рабочие языки конференции – русский, украинский и английский.

Оргкомитет размещает доклады на Web-странице по адресу: www.rusnauka.com

Тезисы публикуются в сборнике по итогам конференции (В ТЕЧЕНИИ МЕСЯЦА).

На один тезис рассылается один печатный авторский экземпляр сборника тезисов.

С уважением, директор издательства
"Наука и образование"

к.э.н. Екимов С.В.

Адрес для переписки:

ОРГКОМИТЕТ КОНФЕРЕНЦИИ
Главпочтамт, а/я 74,
г. Днепрпетровск, 49000

ТРЕБОВАНИЯ К ОФОРМЛЕНИЮ ТЕЗИСОВ

К печати принимаются тезисы объемом от 3 страниц формата А4, включая иллюстрации и таблицы, подготовленные в формате MS Word в виде компьютерного файла с расширением *.doc или *.rtf в шаблоне Normal.dot (ПРИМЕНЕНИЕ ДРУГИХ ШАБЛОНОВ НЕ ДОПУСКАЕТСЯ) по нижеприведенной схеме:

- фамилии авторов и название тезисов набираются шрифтом Times New Roman с размером шрифта 14, полужирный;
- место работы (учебы) набирается шрифтом Times New Roman курсив с размером шрифта 14;
- название тезисов набирается шрифтом Arial с размером шрифта 16, полужирный;
- текст тезисов набирается шрифтом Times New Roman Суг с размером шрифта 14; Междустрочный интервал текста - 1,5. Поля текста - 20 мм со всех сторон. Название файла должно содержать фамилию автора (первого соавтора).

За более подробной информацией о подаче тезисов обращайтесь на наш сайт www.rusnauka.com или по тел.:

тел.: 8 (056) 3701313, 8 (0562) 357819;

тел./факс: 8 (0562) 34 29 61; тел./факс:+7(4722) 358009